

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 496/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 19 czerwca 2020 roku w sprawie IV Ka 308/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	B. G.	Weryfikacja tezy obrońcy, że oskarżony w czasie wypadku doznał przemijającego ataku niedokrwiennego mózgu (T.).	Opinia Instytutu - (...) w Ł.	k 561-573
2.1.1.2.	B. G.	Zachowanie się oskarżonego zaraz po wypadku.	zeznania świadka M. M. ze śledztwa	k 608 odw., k 8-9
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	Opinia Instytutu - (...) w Ł.	Opinia Instytutu jest jasna, pełna, fachowa, zrozumiała. Przedstawił on końcowe wnioski alternatywnie w zakresie sformułowanych pytań przez organ procesowy, pozostawiając przy tym ocenę wiarygodności osobowych źródeł dowodowych uprawnionemu organowi procesowemu.		
	zeznania świadka M. M. ze śledztwa	Początkowe zeznania M. M. ze śledztwa wskazują na zachowanie oskarżonego zaraz po wypadku, co ma znaczenia dla ustalenia przyczyn jego zaistnienia. Świadek zeznawał		

		wówczas w bliskości czasowej od zajścia, jego twierdzenia są szczerze, obiektywne i zasługują na wiarę.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Obraza przepisów postępowania karnego, mająca wpływ na treść orzeczenia - art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 210 kpk polegającą na nieuwzględnieniu wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu kardiologii i neurologii na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>okoliczność stwierdzenia, czy u B. G. mógł wystąpić zespół (...) (T. A.) oraz czy w bezpośrednio przez lub w trakcie zdarzenia stanowiącego przedmiot niniejszej sprawy doznał przemijającego ataku niedokrwiennego mózgu, na skutek zaburzenia krążenia mózgowego (T.) oraz czy w przypadku wystąpienia powyższego schorzenia u oskarżonego, był on poczytalny w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego, a także weryfikacji opinii lekarskiej dr n. med. A. W..</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Obrońca oskarżonego na rozprawie głównej (k 367) złożył opinię lekarską „prywatną” dr n. med. A. W. z dnia 15 czerwca 2020 roku, która podniosła w niej, iż z dużym prawdopodobieństwem B. G. podczas</p>			

przedmiotowego
zdarzenia mógł
doznać
przemijającego
ataku
niedokrwiennego
mózgu (T.),
wywołanego
napadowym
migotaniem
przedsionków,
arytmią serca, lub
innymi
zaburzeniami rytmu
serca czy
zaburzeniami w
przepływie krwi do
mózgu. Przemijające
zespoły
niedokrwienne
mózgu są w
stanie wyłączyć
świadomość
pacjenta na kilka
sekund nie
pozostawiając
trwałych ubytków.
Oskarżony zgłasza
obecnie złe
samopoczucie
(poboлева go
serce, potrzebuje
zjeść coś słodkiego).
Postulowała, iż
oskarżony powinien
być diagnozowany
w kierunku T.
przez kardiologa,
neurologa,
ewentualnie
diabetologa.

Należy zauważyć,
że opinia dr n.
med. A. W. jest
w rzeczywistości
opinią
pozaprocesową,
powstałą poza
ramami

postępowania dyscyplinarnego, a zatem, co do zasady, nie jest dowodem z opinii biegłego w ujęciu art. 193 kpk. Została jednak przedłożona do akt przedmiotowego postępowania przez obrońcę oskarżonego.

Dokument ten nie może zastąpić procesowej opinii biegłego medyka, a zatem w konsekwencji, nie powinien stanowić podstawy do ustaleń faktycznych. Skoro jednak ta pozaprocesowa opinia została przedłożona, stanowi dokument będący informacją o dowodzie, którego nie można pominąć, gdyż nie jest pozbawiony znaczenia dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy.

Jak podnosi się w orzecznictwie, sąd zawsze powinien wypowiedzieć się odnośnie do przedłożonej mu w postępowaniu opinii pozaprocesowej i wskazać w uzasadnieniu wyroku, co sądzi o tym dokumencie i jak go ocenia. Innymi słowy, treść

takiej opinii -
ujawnionej w trybie
art. 393 § 3 kpk -
może dać asumpt do
rozważenia potrzeby
powołania nowych
ekspertów lub
zażądania od
powołanego już
w postępowaniu
biegłego,
uzupełnienia swej
opinii w określonym,
niezbędnym
zakresie, w trybie
art. 201 kpk (por.
Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz, pod
red. A. Sakowicza,
Warszawa 2015, s.
484 - 485, 846 -
847; T. Grzegorzcyk.
Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz, wyd.
5, Warszawa 2008,
s. 451, teza 13;
postanowienia Sądu
Najwyższego: z dnia
24 stycznia 2008 r.,
II KK 290/07, z dnia
21 sierpnia 2008
r, V KK 133/08,
z dnia 4 stycznia
2005 r, V KK
388/04, OSNKW
2005, z. 1, poz. 12).
Biegli powoływani
są postanowieniem
organu procesowego
prowadzącego
postępowanie.
Dopiero takie
postąpienie
konstytuuje biegłych
w procesie. Opinia
wykonana bez

polecenia organu procesowego, na zlecenie osoby zainteresowanej, nie ma waloru środka dowodowego.

Opinia taka nie może być zaliczona w poczet materiału dowodowego jako dowód z dokumentu, bo art. 393 § 3 kpk zezwalający na odczytywanie na rozprawie dokumentów prywatnych powstałych poza postępowaniem karnym i nie dla jego celów, nie dotyczy prywatnej opinii. Taka ekspertyza może informować sąd o celowości dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, ale nie może takiej opinii zastępować, bo nie pochodzi od osoby bezstronnej, skoro między zlecającą stroną a jej autorem istnieje stosunek obligacyjny, oparty na więzi finansowej.

Na bazie tej opinii obrońca na rozprawie w dniu 19 czerwca 2020 roku (k 376) złożył wniosek o zweryfikowanie opinii prywatnej przez powołanie biegłych sądowych

z zakresu „tej specjalności”.

Sąd I instancji nie uwzględnił wniosku obrońcy, albowiem złożona w tej sprawie opinia biegłej pneumonolog (k 365-366) jest jasna pełna i nie ma w niej sprzeczności, a ponadto wniosek obrońcy opiera się o prywatną opinię, która nie została zaliczona w poczet materiału dowodowego.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd rejonowy nie odnosił się już do w/w opinii prywatnej.

W przedmiotowej sprawie, sąd I instancji nie dokonał wnikliwej analizy załączonej do akt sprawy pozaprocessowej, mimo że zwróciła uwagę na kwestie podlegające weryfikacji specjalistycznej.

Opinia biegłej pneumonolog (k 365-366) miała jednak inny zakres opiniowania i nie dało się na jej podstawie przyjąć, iż wyjaśnia ona kwestie medyczne podniesione w opinii

prywatnej
sugerujące
możliwość
wystąpienia u
oskarżonego w
czasie czynu zespołu
(...).

Z uwagi na aktualne
brzmienie art. 452
§ 2 kpk oraz
treść art. 167 kpk,
regułą jest obecnie
prowadzenie
uzupełniającego
postępowania
dowodowego przed
sądem II instancji i
orzekanie
reformatoryjne, zaś
uchylenie wyroku
sądu meriti w
oparciu o przesłankę
z art. 437 § 2
kpk powinno mieć
miejsce jedynie w
sytuacjach
wyjątkowych, kiedy
bez ponowienia
wszystkich
dowodów nie jest
możliwe wydanie
trafnego
rozstrzygnięcia.
Poza podstawami
oddalenia wniosku
dowodowego
określonymi w art.
170 § 1 kpk i w
art. 452 § 2 kpk sąd
odwoławczy nie jest
blokowany innymi
ograniczeniami w
przeprowadzaniu
dowodów, co
umożliwia
merytoryczne
orzekanie także na
podstawie dowodów
przeprowadzonych

<p>w II instancji. W tej sytuacji sąd odwoławczy uznał, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego o opinię Instytutu na okoliczność możliwości wystąpienia w czasie czynu u oskarżonego zespołu (...), samodzielnie ten materiał uzupełnił, a następnie dokonał jego stosownej oceny, czym konwalidował podniesione w zarzucie uchybienie sądu I instancji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności, albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomsku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznał, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego o opinię biegłych medyków, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego.</p> <p>W ocenie sądu odwoławczego brak jest podstaw faktycznych i prawnych do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia</p>	

oskarżonego albo złagodzenia mu kary.			
3.2.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na treść wyroku poprzez wyrażenie błędnego poglądu, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, podczas gdy te dowody i okoliczności, a zwłaszcza błędnie ocenione przez sąd wyjaśnienia oskarżonego, zeznania świadków M. S., T. S., Y. V. i T. F. oraz prywatnej opinii lekarskiej specjalisty patomorfologa dr n. med. A. W. prowadzą do jednoznacznego wniosku, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa, z uwagi na wystąpienie okoliczności wyłączającej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	odpowiedzialność karną oskarżonego.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Błędne ustalenia faktyczne są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z tych dowodów okoliczności. Nie jest więc wewnątrznie spójne zarzucanie jednocześnie dowolnej oceny dowodów i błędu w ustaleniach faktycznych co do tego samego rozstrzygnięcia. Aby wykazać błąd ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny i interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia. Konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie			

nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie dokonano, choć z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynika, bądź wykazanie, że tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawami logiki czy z zasadami wiedzy.

Apelacja jest skonstruowana nie w pełni prawidłowo, bo te same kwestie raz podnosi w ramach zarzutów obrazy prawa procesowego, a następnie powtarza pod postacią zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Przypomnieć więc trzeba, że zasadniczo winno stawiać się zarzut główny, tzw. pierwotny, a jego dalsze konsekwencje winny być wykazywane w uzasadnieniu środka odwoławczego. Dla przykładu wskazać można, że zarzut obrazy art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk wyprzedza zarzut dokonania błędu w ustaleniach faktycznych; wybór wiarygodnych źródeł

dowodowych
determinuje w
istocie dalsze
ustalenia.

Z opinii Instytutu
Akademii
Medycznej w Ł. (k
561- 573) wynika, iż
atak niedokrwienny
mózgu jest to
zespół kliniczny
ogniskowych
zaburzeń czynności
mózgu, który
charakteryzuje się
tym, że: występuje
nagle, ustępuje
samoistnie, objawy
utrzymują się krócej
niż 24 godziny.
W około 80%
przypadków epizody
przemijającego
ataku
niedokrwiennego
trwają kilkanaście
minut, ale należy
pamiętać, że mogą
trwać również kilka
godzin. Do przyczyn
przemijających
ataków
niedokrwiennych
należą między
innymi:

- zakrzepy w obrębie
tętnic
doprowadzających
krew do
ośrodkowego układu
nerwowego;

- miażdżycy
powodująca
zawężenie tętnic
doprowadzających
krew do mózgu;

-zaburzenia rytmu serca;

- chwilowy spadek ciśnienia tętniczego;

- zbyt duża liczba płytek krwi lub krwinek czerwonych;

- choroby tętnic szyjnych, kręgowych i wewnątrzczaszkowych.

Przemijający atak niedokrwienny występuje także częściej u osób z tzw. czynnikami ryzyka sercowo-naczyniowego, do których należą: nadciśnienie tętnicze, zaburzenia lipidowe, cukrzyca, palenie tytoniu, otyłość typu brzuszego, starszy wiek (mężczyźni powyżej 55 roku życia), naczyniowa chorób mózgu, choroba niedokrwienna serca.

Objawy T. są ogniskowe i zależą od obszaru mózgu, który ulega niedokrwieniu, stąd mogą być różne. Najczęściej zaburzenia ukrwienia występują w obszarach mózgu zaopatrywanych przez przednią część koła tętniczego

mózgu i manifestują się zaburzeniami mowy o charakterze afazji, niewyraźnej „bełkotliwej mowy”, niedowładem i zaburzeniami czucia, przemijającego zaniewidzenia na jedno oko. Rzadziej spotykamy objawy z obszarów zaopatrywanych przez tylną część koła tętniczego. Będą to wówczas: zawroty głowy, niezgrabność i trudności z koordynowaniem ruchów, podwójne widzenie. Objawy te są mniej typowe dla udaru czy T..

Natomiast z uwagi na to, że objawy w przebiegu T. mają charakter ogniskowy, zazwyczaj nie manifestuje się on omdleniami lub zasłabnięciem.

Zdaniem biegłych z Instytutu materiał zgromadzony w aktach sprawy nie pozwala ani jednoznacznie potwierdzić, ani jednoznacznie wykluczyć, że u B. G. doszło do przemijającego ataku niedokrwiennego mózgu (T.

). Z dostępnej dokumentacji medycznej nie wynika, żeby u oskarżonego występowały czynniki ryzyka T. za wyjątkiem wieku (w chwili zdarzenia miał 57 lat), co nie oznacza, że do takiego zaburzenia nie doszło. Należy jednak zaznaczyć, iż w przebiegu T. z reguły nie występują omdlenia i zasłabnięcia, co pozwala stwierdzić, że najprawdopodobniej nawet, gdyby u oskarżonego doszło w czasie wypadku do przemijającego ataku niedokrwiennego, to i tak nie tłumaczyłoby to jego zjechania na przeciwległy pas ruchu i zderzenia z nadjeżdżającym pojazdem.

Tłumaczyć to mogło ewentualnie zaniewidzenie na jedno oko, ale o tym oskarżony ani razu nie wspomniał w swoich wyjaśnieniach.

Rolą sądu jest dokonywanie oceny wiarygodności dowodów, w tym przypadku wyjaśnień oskarżonego, a

opinie biegłych, podobnie jak i inne dowody, w tym zeznania świadków, są jedynie w tym pomocne. Sądy odwoławczy uznał wydaną w postępowaniu odwoławczym opinię Instytutu za pełną i jasną, a obrońca nie wykazał, aby należało ją oceniać odmiennie (nie wnosił o jej uzupełnienie). T. nie musi pozostawić zmian w mózgu; nawet jeżeli takie zmiany by u oskarżonego stwierdzono, nie przesądzałyby to o ich wystąpieniu akurat w trakcie przedmiotowego zdarzenia.

Kwestia uzupełnienia tej opinii nie była podnoszona w toku postępowania odwoławczego, a sąd odwoławczy nie znalazł podstaw, aby dopuszczać z urzędu, przy bierności strony, dowód z uzupełniającej opinii Instytutu.

Ustalenie istnienia u oskarżonego symptomów, określanych jako T., na podstawie dowodów

osobowych, nie wymaga wiadomości specjalnych, a zatem sąd czyniąc samodzielne ustalenia w powyższym zakresie na podstawie zeznań świadków i opinii Instytutu, w ocenie sądu odwoławczego, nie narusza art. 193 kpk.

Biegli rozgraniczyli treść swojej opinii na część „badawczą” i dopiero na podstawie wniosków wysnutych z tej części, przedstawił końcowe wnioski w zakresie sformułowanych pytań przez organ procesowy, pozostawiając przy tym ocenę wiarygodności osobowych źródeł dowodowych uprawnionemu organowi procesowemu.

W tym kontekście sąd odwoławczy musi podnieść, iż:

- oskarżony dopiero w wyjaśnieniach na rozprawie wskazał, że „doszedł do wniosku, że musiał zasnąć, albo zrobiło mu się słabo” (k 354 odw.). W postępowaniu przygotowawczym podał, że „ w

pewnym momencie
.... zjechał na
przeciwległy pas
ruchu”. Na pytanie:
czy zasnął jadąc
jako kierujący?,
odpowiedział: „nie
wie czy zasnął,
nigdy mu to się
nie zdarzyło”. Nie
wie czy chciał
wykonać manewr
wyprzedzania, może
chciał a może nie,
po prostu nie wie,
nie pamięta dlaczego
znalazł się na
przeciwległym pasie
ruchu. (k 37
odw.). Nie wie co
się stało. Nie ma
nic do dodania
(k 42). Udzielał
pomocy koledze, w
ten sposób, że
go trzymał. „Nie
powiem, że nie i
nie powiem, że tak,
czy zasnąłem” (k
45-46). Wyjaśnienia
oskarżonego nie są
spójne. Nie podawał
przyczyny zjechania
na przeciwległy
pas drogi, dopiero
podczas kolejnego
przesłuchania na
rozprawie głównej
w dniu 20 maja
2020 roku podniósł,
iż „musiał zasnąć,
albo zrobiło mu
się słabo”. Jednakże
taka wersja
wzajemnie się
wyklucza, bowiem
zaśnięcie nie jest
zbieżne jakościowo
ze „słabością”, która
poprzedzona jest

odczuwaniem
dolegliwości
fizycznych, a tych
oskarżony nie
wskazał i zachowaną
choćby częściowo
świadomością.
Przedstawiony przez
niego opis swojego
stanu bardziej
odpowiada
„omdleniu”,
jednakże
„zasłabnięcie” i
„omdlenie
oskarżony potrafiłby
zróżnicować. Skutki
tych stanów
oskarżony powinien
odczuwać jeszcze
później i zgłosić
je na przesłuchaniu.
Tymczasem z jego
wyjaśnień wyłania
się jedynie „dziura”
pamięciowa, nie
związana z żadnymi
dolegliwościami, co
zdecydowanie
charakteryzuje
zaśnięcie kierowcy
za kierownicą.
Zasłabnięcia
oskarżony nie
sygnalizował
pasażerowi, zarówno
gdy jej odczuwał,
jak i po fakcie, co
jest mało realne.
Zasłabnięcie nie
musiało wiązać się ze
zmianami toru jazdy
i byłoby odczuwalne
przez oskarżonego,
dawało możliwość
hamowania. Z kolei
omdlenie
(powiązane z
utrata świadomości)
wiązałoby się ze

zmianą sposobu zachowania kierowcy, utratą kontroli nad swoim ciałem, zdolności kierowania pojazdem i utrzymania innych parametrów jazdy (nie tylko określonego kierunku poruszania się), co z pewnością powinno być zauważone przez pasażera pojazdu. Oskarżony przyznał, iż po wypadku udzielał pomocy koledze, w ten sposób, że go trzymał. Natomiast M. M. (pasażer) zeznał w postępowaniu przygotowawczym, że zaraz po zderzeniu oskarżony „coś krzyczał”. Okoliczności te podważają tezę o omdleniu sprawcy, gdyż natychmiast po wypadku kierowca zareagował krzykiem, a potem pomocą pasażerowi.

- opinia Instytutu nie wykluczając takiej możliwości, wskazuje, że wystąpienie u oskarżonego T. w zaprezentowanej przez niego postaci jest bardzo mało prawdopodobne, na granicy nieprawdopodobieństwa

i swoje stanowisko
biegli przekonująco
uzasadnili;

- oskarżony nigdy
wcześniej nie
zgłaszał takich
dolegliwości, także
nie wskazywał, że
tego typu ataki miał
później. Podał, że
wcześniej chorował
na astmę, która nie
wpływała na sposób
prowadzenia przez
niego samochodu;

- nie należy do grupy
ryzyka T.;

-po wypadku został
poddany badaniom
TK; krwawienia
wewnątrz
czaszkowego ani
zmian ogniskowych
w mózgowiu nie
uwidoczniono;

- w areszcie
śledczym skarżył się
na dolegliwości w
klatce piersiowej,
ból kręgosłupa i
dolegliwości
psychiatryczne. W
ocenie sądu
odwoławczego były
one przede
wszystkim
uwarunkowane
sytuacyjnie,
przeżywaniem
skutków tego
wypadku i
stosowaniem
izolacyjnego środka
zapobiegawczego;

- badania
laboratoryjne nie

wykazały u niego nieprawidłowych parametrów składników krwi;

- w ocenie sądu odwoławczego przyczyną zjechania oskarżonego na drugi pas było zaśnięcie za kierownicą, albo nieostrożnie prowadzenie pojazdu i doprowadzenie do jego zjazdu na lewą stronę. Należy podkreślić, iż z zeznań M. S. i Y. V. (jadących za B. G.) wynika, że oskarżony przyspieszał i zwalniał, czyli miał kontrolę nad pojazdem.

Świadkowi ci oraz T. F. i T. S. wskazali, iż następnie oskarżony jadąc jednym tempem zjechał „spokojnie” na drugi pas drogi pod nadjeżdżający z przeciwka samochód. Pierwsza z wymienionych przyczyn jest korzystniejsza dla sprawcy.

Wymienieni świadkowie opisują sposób jazdy oskarżonego, jednakże nie są w stanie wskazać powodów tego zjazdu. Ich relacje nie przeczą wersji

przyjętej przez sąd odwoławczy.

Obrońca przecenia treść opinii prywatnej, bowiem nie dość, iż jest ona ogólnikowa, jednostronna (narzuca aspekt T. jako przyczynę wypadku), jest oderwana od całokształtu materiału dowodowego, w tym dokumentacji medycznej, to jednak wskazuje tylko na prawdopodobieństwo wystąpienia u oskarżonego tego zespołu. Nie była w I instancji weryfikowana procesowo. Brak mocy dowodowej opinii prywatnej powoduje, iż jej treść nie mogła być skutecznie wykorzystana przez obrońcę do postawienia zarzutu nieprawidłowej oceny zeznań wymienionych wyżej świadków, a już tym bardziej do postawienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Świadkowie ci nie znają powodów takiej jazdy oskarżonego, ich rola sprowadza się do przedstawienia okoliczności

wypadku, a jego przyczyn należy się doszukiwać w analizie szerszego spektrum dowodów, o czym była mowa wyżej.

Skarżący zapomina o tym, iż biegły nie powinien formułować w swojej opinii tez odnoszących się do winy oskarżonego, albowiem formułowanie takich ocen jest tylko domeną sądu. Instytut uniknął tego rodzaju ocen, co wskazuje na jego obiektywność. To rolą sądu jest dokonywanie oceny wiarygodności zeznań świadków i oskarżonego oraz ustaleń faktycznych wążących na treści orzeczenia a będących efektem oceny zebranych dowodów, a opinie biegłych, podobnie jak i inne dowody, są jedynie w tym pomocne. Rola biegłego sprowadzała się do oceny charakterystyki konkretnego schorzenia. Natomiast ocena tychże warunków i sytuacji – z uwagi na wariantowość stanu faktycznego

- należała w tym przypadku do sądu.

Instytut przedstawił końcowe wnioski alternatywnie w zakresie sformułowanych pytań przez organ procesowy, pozostawiając przy tym ocenę wiarygodności osobowych źródeł dowodowych uprawnionemu organowi procesowemu. Z tych wszystkich względów sąd odwoławczy nie podzielił tego zarzutu obrońcy.

Apelacja obrońcy podważa stanowisko sądu przede wszystkim z pozycji wyjaśnień oskarżonej oraz własnych subiektywnych ocen wymowy przeprowadzonych na rozprawie dowodów, przy wybiórczym i subiektywnym ujęciu ich zakresu, charakteru i treści.

Podniesione wyżej okoliczności, a także inne wskazane w motywach zaskarżonego wyroku dały jednak podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych

<p>dotyczących sprawstwa oskarżonego odnośnie popelnienia przypisanego mu czynu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności, albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomsku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy</p>		

dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznał, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego o opinię biegłych medyków, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. W ocenie sądu odwoławczego brak jest podstaw faktycznych i prawnych do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego albo złagodzenia mu kary.

3.3.	<p>Rażącą niewspółmierność (surowość) kary wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności wskutek nadmiernej jej wysokości, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia przy wymiarze kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
------	---	---	--

	okoliczności łagodzących.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić, gdy kara (zastosowana reakcja karna), jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.</p> <p>Zmiana wysokości orzeczonej kary (reakcji karnej) może w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”.</p> <p>Owa niewspółmierność w ustawie została poprzedzona określeniem</p>			

„rażąca”, co wyraźnie zaostrza kryterium zmiany wyroku z powodu czwartej podstawy odwoławczej.

Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia).

Rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających zasadniczy wpływ na jej wymiar można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej a karą wymierzoną w I instancji.

Sąd odwoławczy nie zgodził się z obrońcą, iż wymierzona oskarżonemu za czyn kara 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest rażąco surowa.

W tym kontekście należy uwzględnić, iż przestępstwo z

art. 177 § 2
kk zagrożone jest
karą pozbawienia
wolności od 6
miesiący do 8 lat.

Przy przestępstwie
spowodowania
wypadku w
komunikacji na
wymiar kary
niewątpliwie w
znaczący sposób
wpływa sposób
popelnienia
przestępstwa i jego
skutki. Przyczyną
wypadku było
niewłaściwe
zachowanie się
oskarżonego
kierującego
samochodem
osobowym, który
wyjechał na tor jazdy
innego samochodu
osobowego. Ma rację
sąd I instancji, iż
do naruszenia zasad
ruchu drogowego
doszło nieumyślnie,
naruszenie to było
jednak rażące.

Ocena
prawidłowości
zachowania
pokrzywdzonego ma
bardzo istotne
znaczenie w
perspektywie
odpowiedzialności
karnej oskarżonego,
jednakże drugiemu
kierowcy pojazdu
uczestniczącego w
wypadku nie można
przypisać żadnego
współprzyczynienia
się. Przeciwwagą dla

ciężaru wywołanego skutku w postaci poważnych następstw wypadku nie było więc zachowanie pokrzywdzonego.

Przepis art. 177 § 2 kk ujmuje alternatywnie następstwa wypadku komunikacyjnego i jest zrozumiałe, iż nie może pozostać bez wpływu na wymiar kary okoliczność, czy następstwem tym była śmierć innej osoby, czy też „tylko” ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, a także liczba pokrzywdzonych osób. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano, iż co do zasady okoliczności należące do znamion danego przestępstwa nie mogą być traktowane jako wpływające na zaostrenie lub złagodzenie kary. Jednak w sytuacji, gdy okoliczności takie podlegają stopniowaniu co do ich nasilenia, jakości lub nagromadzenia, mogą być przyjmowane jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary mimo, że należą

do ustawowych znamion danego typu przestępstwa (wyrok SN z dnia 14 listopada 2014 r., III KK 212/14, Legalis). Z tego punktu widzenia, w sytuacji gdy znamieniem przestępstwa z art. 177 § 2 kk jest śmierć albo uszczerbek na jej zdrowiu pokrzywdzonych, dopuszczalne jest akcentowanie, jako okoliczności wpływające na zaostrenie kary, iż następstwem wypadku spowodowanego przez skazanego była śmierć czterech osób (i naruszenia czynności narządu ciała na czas powyżej 7 dni – piątej osoby). Sąd odwoławczy zaznacza, że przy wymiarze kary należy uwzględnić, iż skutkiem zachowania skazanego była utrata życia przez członków jednej rodziny.

Prawidłowa reakcja karna nie może służyć premiowaniu skazanego przez ograniczenie jego odpowiedzialności karnej lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości

<p>kryminalnej czynu, jakiego się dopuścił.</p> <p>Wymierzenie kary postulowanej przez obrońcę prowadziłyby do bezpodstawnego premiowania sprawcy i nie osiągałyby zakładanych celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.</p> <p>Okoliczności łagodzące wskazane w apelacji związane z właściwościami i warunkami osobistymi sprawcy nie mają w przypadku tego rodzaju czynów tej wagi i znaczenia, aby doprowadzić do korekty orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności, albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomsku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznał, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego o opinię biegłych medyków, to samodzielnie winien ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. W ocenie sądu odwoławczego brak jest podstaw</p>		

<p>faktycznych i prawnych do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego albo złagodzenia mu kary.</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Rażącą niewspółmierność (łagodność) kary wymierzonej oskarżonemu kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, albowiem sankcja ta nie zawiera adekwatnego, odpowiedniego ładunku surowości, zwłaszcza że okoliczności obciążające oskarżonego przemawiają za orzeczeniem wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd odwoławczy nie zgodził się z prokuratorem, iż zastosowana wobec oskarżonego reakcja karna w zaskarżonej części jest rażąco łagodna. Ocena sądu</p>			

I instancji, że jest ona wystarczająca do osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa jest przekonująca. Świadczy o tym postawa oskarżonego przyjęta w toku procesu, dotychczasowy poprawny sposób życia, krytyczny stosunek do popełnionego czynu. W sytuacji gdy popełnione przestępstwo było incydentem w jego życiu, sąd I instancji rozważnie ukształtował wymiar kary, w tym jej wysokość i postać. Znaczenie ma zwłaszcza uprzednia niekaralność oskarżonego, w szczególności dotycząca osoby podeszłej wiekiem, która przez kilkadziesiąt lat dorosłego życia przestrzegała porządku prawnego. Wbrew twierdzeniu oskarżyciela publicznego wymierzenie sprawcy kary 4 lat i 6 miesięcy bezwzględnej pozbawienia

wolności nie jest
rażąco
niewspółmierne i
sprzeczne z
dyrektywami
sądowego wymiaru
sprawiedliwości i nie
godzi w zasady
i cele prewencji
indywidualnej i
ogólnej. W tym
sensie tak
wymierzona kara
spełni potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.
Funkcja
ogólnoprewencyjna
kary nie sprowadza
się wyłącznie do
wymierzenia
wieloletniej kary
bezwzględnej. Kara
ma odzwierciedlać
zawartość społecznej
szkodliwości czynu,
ma także spełniać
cele zapobiegawcze i
wychowawcze wobec
skazanego.
Orzeczona przez sąd
I instancji kara
takie cele spełnia
w okolicznościach
przedmiotowej
sprawy i nie wymaga
zaostżenia, również
z uwagi właściwości
i warunki osobiste
oskarżonego.

Wniosek

Wniosek o zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez

zasadny

wymierzenie oskarżonemu kary 6 lat pozbawienia wolności; utrzymanie zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie.	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Powody zostały wskazane wyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina		

Kara 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności			
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy			
Brak podstaw faktycznych i prawnych do korekty zaskarżonego wyroku, o czym była mowa wcześniej.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowyc</p> <p>M. K., J. M., G. K., D. D. kwoty po 1008 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowania odwoławcze (840 złotych + 20% za dodatkowy termin rozprawy apelacyjnej).</p>	
3	<p>Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 5097,76 złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze (w tym 5077,76 - koszt opinii Instytutu, 20 złotych - za doręczenie wezwań i pism). Nie znalazł podstaw do zwolnienia od nich oskarżonego, uznając, iż względy wychowawcze wymagają, aby sprawca zwrócił rzeczywiście</p>	

	poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa wydatki w II instancji.	
4	Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od opłaty za drugą instancję, albowiem sytuacja materialna oskarżonego i inne obciążenia finansowe wynikające z wyroku za tym przemawiają.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana